

[Gammelgaard]

lønmottagerne og andre opsparer i private pensionsordninger.

Vi finder, at det er en helt forkert politik, regeringen fører på dette område. Man straffer dem, man burde begunstige og præmiere, dem, der gør noget til gavn for samfundsokonomien.

Lad os nu se på, hvad der sker, i det øjeblik man gennemfører en 40 pct.s rentebeskatning, som hr. Mogens Lykketoft har foreslået det, og som SF foreslår det. En sådan renteskat vil selv med det nuværende høje renteniveau medføre en negativ realrente og dermed en katastrofal forringelse i pensionsniveauet. For den normale selv pensionist vil privatpensionen ved 67 års alderen stort set blive af samme størrelse som folkepensionen. Og sammenholder man dette med forslaget om indtægtsregulering af folkepensionen, medfører det, at uanset at man sparer op igennem et langt liv, kommer man i en situation, hvor man ikke får mere udbetalt end folkepensionen. Det kan man kalde en virkelig brandskatning. Det kan man kalde et virkeligt angreb på selv pensionisterne.

Vi afviser det klart fra det konservative folkepartis side.

Jeg vil spørge skatteministeren: vil skatteministeren bringe os klarhed over, hvad det er for tanker, regeringen yderligere går med med hensyn til de private pensionsordninger, med hensyn til straffetogterne mod selv pensionisterne?

Det konservative folkeparti er af den opfattelse, at man fundamentalt burde ændre politik i regeringen på dette område og sørge for at opmuntre så mange som overhovedet muligt til at tegne private pensionsordninger til gavn for den private opsparing og til gavn for statsøkonomien. Man nedsætter jo de offentlige udgifter, når folk selv forsikrer sig.

Glistrup (FP):

I vor generation har vi oplevet og oplever vi enorme omvæltninger i det finansielle grundlag for hele pensionsområdet. Det er ganske uomgængelig nødvendigt, at det også må få indflydelse på hele samfundets pensionspolitik.

Efter fremskridspartiets mening må løsningen være den, at man gennemfører en enkel, letgennemskuelig og styrbar regulering på området ved, at man fuldt og helt koncentre-

rer ethvert skatteyderbetalt subsidium til pensionsformål. Det sker ved, at man giver en stor og god og rundelig folkepension, som er aldeles ens for alle.

Den måde, man i øjeblikket faktisk degraderer folkepensionisterne på – når f. eks. et folkepensionistægtepar kan få en tredjedel af, hvad et arbejdsløshedsægtepar kan få i støtte fra staten, eller en folkepensionist kan få $\frac{1}{2}$ af, hvad en tjenestemandspensionist kan få – er vederstyggelig for os.

Disse problemer skal løses ved, at man siger: ens folkepension for alle, stor og god folkepension, men en folkepension, der selvfølgelig år for år må indrettes efter, hvordan landets økonomiske formåen nu er på det pågældende tidspunkt.

Og så skal vi ikke blande skattereglerne ind i, hvordan man nu får drevet tilskud eller ikke tilskud igennem på en fuldstændig uoverskuelig, indviklet og muligvis urealistisk måde i forhold til pensionerne. Der er løsningen selvfølgelig også ganske enkel: vi afvikler indkomstskatten, og så er vi færdige med alle disse besynderlige virkninger af, at man via skattefriehedsregler og skattefradragsregler opnår at få nogle særlige pensionsreguleringer, som det er totalt umuligt at få styret.

Men vi må også gøre os klart, at dette ikke er et område, som er egnet til, at man laver nogle mellemstadier, nogle svinkeærinder væk fra den lige vej, for pensionskontrakter er noget, som indgås som et fundament for den enkelte families tilværelse, og som strækker sig over perioder på 40 år, måske 30 år, før man får pengene udbetalt. At man så med måneders mellemrum begynder at gribe ind så på den ene og så på den anden måde i pensionsforholdene og må til at lave det om efter et stykke tids forløb, det er bestemt noget, som medfører større ulykke, end det gør gavn. Derfor mener vi faktisk ikke, at SF har fremsat et forslag, som bør nyde nogen særlig bevågenhed i folketinget. SFs forslag vil antagelig ikke kunne virke på nogen som helst fornuftig og ræsonnabel måde over en længere årrække, og så gør det mere skade end gavn, når man kommer busende med et eller andet, der skal lave om på tingene.

SF indrømmer det også selv, for end ikke den herskende klasses parti har kunnet undgå i sine bemærkninger at anføre, at en gennemgribende reform også må omfatte tjene-